práva vymáhajícího věřitele účiniti návrh na pokračování v exekuci.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 27. ledna 1925 R I 62/25/1. *K.*

Smír v řízení nájemním, opírající se o čin opravňující podle §u 1 č. 2 zákona z 26. dubna 1924 č. 85 sb. z. a n.) k výpovědi, v němž se nájemce nevzdal práva na odklad exekuce podle zákona z 26. dubna 1924 č. 86 sb. z. a n.**), nevylučuje odklad ten podle § 3 č. 2 cit. zák.*

Nájemník byl odsouzen pro zlé nakládání majitelem domu a zavázal se v řízení o výpověď bytu z tohoto důvodu, že se vystěhuje, nevzdal se však práva žádati o odklad vystěhování.

Žádosti o tříměsíční odklad exekučního vyklizení prvý soud vyhověl, soud druhé stolice zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu prvé stolice z těchto důvodů:

Nejvyšší soud nesdílí právní názor rekursního soudu, že ve smyslu § 3 č. 2. zákona z 26. dubna 1924 č. 86 Sb.**) stačí k vyloučení odkladu i soudní smír.

§ 3 tohoto zákona uvádí pod č. 1—7 s podrobným označením výjimky z pravidla vysloveného v § 1, že soud exekuční může odložiti na návrh povinného exekuci vyklizením najatých neb užívaných místností, nemá-li povinný beze své viny jiné potřebě odpovídající náhrady anebo byl-li povolen odklad vyklizení místností, do nichž se má povinný nastěhovati. Toto ustanovení neplatí mezi jiným tehdy, byla-li nájemníkovi dána výpověď proto, že byl odsouzen pro trestný čin, který se stíhá z úřední moci, spáchaný na pronajimateli nebo na jeho choti v domě bydlící.

Poněvadž pronajimatelé mohou podle § 1 zák. o ochr. nájemníků vypověděti smlouvy nájemní jen se svolením soudu, předpokládá ustanovení § 3 č. 2. zákona o odkladu exekuce výpověď danou na základě svolení soudu. Výpověď musí tedy býti uznána za důvodnou soudním rozhodnutím a nikoli prohlášením nájemníka požívajícího ochrany zákona a proto nesmí výminečné ustanovení zákonné býti libovolně rozšiřováno na jiné případy, zvláště nikoliv na soudní nebo mimosoudní uznání povinného

---

*) Srv. nyní § 1 č. 2. zák. ze dne 26. března 1925 č. 48 Sb. z. a n.
**) Nyní zák. z 31. března 1925 č. 51 Sb. z. a n.

aneb na soudní nebo mimosoudní smír, jehož účinky pro nedostatek výslovného zákonného usnesení se soudní výpovědí, kterou § 3 č. 2. zákona o odkladu exekučního vyklizení má na mysli, nejsou totožné.

V daném případě žádala ovšem vymáhající strana o povolení k výpovědi, avšak k rozhodnutí soudu ve smyslu zákona o ochraně nájemníků v zahájeném řízení nedošlo, poněvadž věc nebyla vyřízena soudně, nýbrž smírem mezi stranami, který nevykazuje ani právní povahu soudní výpovědi ani soudního svolení k výpovědi.

Že by povinný se byl vzdal zákonného dobrodiní žádati za odklad exekuce, nelze vyvoditi z obsahu soudního smíru uzavřeného dne 18. prosince 1923. Žádost povinného o povolení odkladu exekuce neměla tedy býti zamítnuta s poukazem na § 3 č. 2. zákona o odkladu exekuce vyklizením.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. října 1924 R I 801/24/1. *K.*

Na podnik insertní kanceláře a prodejny lístků lze vésti exekuci vnucenou správou (§ 341 ex. ř.)

Soud prvé stolice zamítl návrh vymáhající strany na zpeněžení zabaveného podniku živnosti insertní kanceláře a ústřední prodejny vstupenek do divadla, biografů atd. vnucenou správou proto, že podnik není veden aspoň se 4 pomocnými silami.

Soud rekursní změnil toto usnesení a povolil vnucenou správu podniku toho v úvaze, že živnost insertní kanceláře a prodejny lístků nebyla prohlášena za koncesovanou (§§ 15 a 23 živnost. řádu), ani nenáleží k živnostem řemeslným, nýbrž jest živností volnou.

Nevyšší soud potvrdil toto rozhodnutí z těchto důvodů:

Pokud spatřuje rekurent nesprávnost napadeného usnesení v tom, že povolena byla na jeho podnik insertní kanceláře a prodejny lístků exekuce vnucenou správou (§ 341 ex. ř.) přes to, že podniky tyto jsou živnostmi koncesovanými, dovodil správně rekursní soud, že tato okolnost není na závadu povolení vnucené správy oněch podniků rekurentových, protože nejde o živnostenské podniky, k jichž nástupu jest třeba zvláštní způsobilosti (§ 23 živn. ř.), a toliko u těchto podniků, a to ještě pokud nejsou rozsahu v § 341 ex. ř. uvedeného, jest exekuce vnucenou správou